

РЕШЕНИЕ

№ 288

гр. Плевен, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

като разгледа докладваното от РЕНИ М. СПАРТАНСКА Въззивно гражданско дело № 20224400500336 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 ГПК.

С решение на Плевенски Районен съд №289 от 04.03.2022г., постановено по гр.д.№7402/2021г.по описа на същия съд са отхвърлени като неоснователни предявените иски с правно основание чл.439, ал.2 ГПК от ХР. Н. АЛ., ЕГН *****, гр.Плевен, ***, против „Топлофикация – Плевен“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление:гр.Плевен,*****, представлявано от изпълнителния директор Й.В.В., за признаване за установено спрямо „Топлофикация –Плевен“ АД,ЕИК *****,че ХР. Н. АЛ. ,ЕГН *****, не дължи сумата от 5428,70 лв. главница и сумата от 2711,33 лв.,лихва за забава от 08.11.2016г., по изпълнителен лист № 6768/20.10.2017г. по ч.гр.д.№ 8248/2016г. по описа на РС-Плевен,въз основа на който е образувано изпълнително дело № 2021*****0401055 при ЧСИ Т.К. с рег.№ *****, район на действие ОС Плевен, поради новонастъпил факт - изтекла погасителна давност.Със същото решение на ПРС на основание чл.78 ал.3 ГПК ХР. Н. АЛ. , ЕГН ***** от гр.Плевен, *** е осъден да заплати на „Топлофикация –Плевен“ АД,ЕИК *****, със седалище и адрес на управление:гр.Плевен, *****, представлявано от изпълнителния директор Й.В.В. сумата от 100 лв.

деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Срещу така постановеното решение на ПРС е постъпила въззивна жалба от ХР. Н. АЛ. чрез пълномощника му адвокат Т.М. от ПАК, с която същото се обжалва като неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Изложени са доводи, че за да постанови своя съдебен акт, ПРС е приел, че следва да се приложи разпоредбата на чл.117 ал.2 ЗЗД, съгласно която ако вземането е установено със съдебно решение, срокът за новата давност е всякога пет години, като в тази насока се е позовавал на определение на ВКС, която съдебна практика не е константна. Твърди се, че по казуса няма установена константна съдебна практика, че са застъпени две становища на различни съдебни състави, като въззивникът счита, че при правилен анализ следва да се приложи тригодишната давност за погасяване на вземането на длъжника по следните съображения. На първо място вземането представлява парично задължение по договор за периодични плащания и дори и при липса на възражение в срока по чл.414 ГПК не прави вземането съдебно признато, доколкото в процеса по чл.410 ГПК съдът не прави преценка дали вземането съществува или не. Въззивникът се позовава на ТР №3/2011г., съгласно което задълженията на потребителите на топлинна енергия представляват задължения за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време задължения за предаване на пари и същите представляват периодични плащания по смисъла на чл. 111,б. “в” ЗЗД. Относно влязлата в сила заповед са изложени доводи, че заповедното производство е част от изпълнителния процес, че при прилагане на разпоредбата на чл.439 ГПК следва да се разглеждат онези факти и твърдения, които са настъпили след производството, по което е издадено изп. основание, а именно настъпилата погасителна давност, която следва да се разглежда от влизане в сила на заповедта, в случая 08.11.2016г. Твърди се, че от този момент до образуване на изп.дело поканата за доброволно изпълнение, с която се уведомява длъжникът и ищец за наложените възбрани са изминали повече от три години, през които не са извършвани никакви валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат давността. Въззивникът се позовава на ТР №2/26.06.2015г. на ОСГТК на ВКС-т.14 от същото, в което е прието, че на молбата за издаване на изп.лист не може да бъде придадено действие, което да прекъсва давността, че давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен

изпълнителен способ,налагане на заповед или възбрана, присъединяване на кредитор,извършване на опис, оценка и т .н.,но не са изпълнителни действия и не прекъсват давността изпращането и връчването на поканата за доброволно изпълнение , проучването на имуществото на длъжника,извършването на справки и др.На това основание въззивникът счита,че от влизане в сила на заповедта за изпълнение на 08.11.2016г.до първото действие,годно да прекъсне давността-налагане на възбрана на 11.10.2021г.са изминали повече от 3 години,поради което вземането на ответника е погасено по давност.В заключение въззивникът моли Окръжния съд да отмени обжалваното решение на ПРС ,с което предявеният иск по чл.439 ГПК е отхвърлен като неоснователен и вместо него да постанови друго,с което искът бъде уважен ,като се признае за установено,че ХР. Н. АЛ. не дължи на „Топлофикация- Плевен“ сумата в размер на 5428,70лв.главница,сумата 2711,33лв.лихва за забава от 08.11.2016г.и сумата 5026,32лв,поради изтекла погасителна давност. Претендират се и направените по делото разноски.В съдебното заседание на 15.06.2022г.въззивникът чрез своя пълномощник адвокат Т.М. от ПАК поддържа подадената въззивна жалба и моли съда да я уважи по изложените в нея съображения.

Въззиваемата страна,„Топлофикация- Плевен“АД,представявано от изп.д.Й.В. чрез юрисконсулт Ц.В. е депозирала писмен отговор в срока по чл.263 ал.1 ГПК,в който взема становище,че жалбата е допустима,но неоснователна.Изложени са доводи,че ПРС правилно е приел,че периода на давността по предявени иск с правно основание чл.439 ГПК,който следва да се съобрази е периода след влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК,както и този следващ факта на наложената възбрана - 10.11.2021г./който е посочен от ищеца и не се оспорва от ответника/.Посочено е,че релевантна е датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение -28.12.2016г.,като спорен остава въпроса кой давностен срок е приложим в случая-кратката давност по чл.111,б.“в“ЗЗД с оглед характера на вземанията или общата 5-годишна давност на основание чл.117 ал.2 ЗЗД. Навеждат се доводи,че ПРС правилно е приел,че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила,че вземането съществува към момента на срока за подаване на възражение.Изложени са подробни съображения,че вземането установено със заповедта не подлежи на пререшаване ,освен чрез използване на

извънредните способности ,лимитативно очертани в чл.423 ГПК и чл.424 от ГПК,аналогични на чл.303 ал.1,т.1 и т.5 ГПК,същевременно с оглед константната съдебна практика на ВКС по отношение на заповедното производство по което е издадено изпълнително основание ,е допустим и иск по чл.439 ГПК,макар да не е било проведено съдебно дирене,че чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характер на влязло в сила решение за вземането,защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения.Този извод се подкрепя от мотивите на ТР от 18.06.2014г.по т.д.№4/2013г.на ОСГТК на ВКС.Посочено е,че извън хипотезите на чл.424 ГПК и чл.439 ГПК е недопустим друг иск за оспорване на вземане ,установено с влязла в сила заповед за изпълнение,не само поради невъзможността за пререшаемост на спора с оглед правилото на чл.299 ГПК,но и поради преклудирания ефект на силата на пресъдено нещо,че за разлика от общия исков процес,при който преклудираният ефект на силата на пресъдено нещо настъпва в края на съдебното дирене в последната инстанция по същество,то при влязлата в сила заповед за изпълнение преклудираният ефект на силата на пресъдено нещо настъпва с изтичане на срока за подаване на възражение срещу издадената заповед за изпълнение на парично задължение.В този смисъл е решение на ВКС №6/21.01.2016г.по т.д. №1562/2015г.,Іт.о.;решение на ВКС №781/25.05.2011г.по гр.д.№12/2020г.,ІІІ г.о.;решение на ВКС №207 по гр.д. №7030/2014г.,ІV г.о.По изложените съображения въззиваемото дружество счита,че ПРС в съответствие със закона и съдебната практика е приел,че в случая е приложима общата петгодишна давност ,съгласно чл.117 ал.2 ЗЗД, която е започнала да тече от влизане в сила на заповедта за изпълнение-28.12.2016г.и давността не е изтекла както към 10.11.2021г.-датата на предприемане на действието по принудително изпълнение по изп.д.,така и към датата на предявяване на ИМ-26.11.2021г.,поради което в съответствие с приетите по делото доказателства съдът правилно е приел,че исковете са неоснователни.В заключение моли Окръжния съд да постанови решение ,с което обжалваното решение на ПРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.Претендират се разносните за настоящата инстанция в размер на 100лв.юрисконсултско възнаграждение.В съдебното заседание на 15.06.2022г. въззиваемото дружество „Топлофикация-Плевен“ АД, представлявано от юрисконсултите

С.Ч.С. и С.Ц. взема становище,че поддържа изцяло развитите в депозирания писмен отговор доводи за неоснователност на въззивната жалба.Направено е възражение за прекомерност на адв.хонорар на другата страна.

Окръжният съд като прецени посочените във въззивната жалба оплаквания и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259,ал.1 ГПК, от надлежна страна,срещу подлежащ на обжалване съдебен акт и е допустима.Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на разглеждане в настоящото производство е предявен иск от ХР. Н. АЛ. от гр.Плевен чрез пълномощника му адвокат Т.М. от ПАК срещу „Топлофикация-Плевен“АД гр.Плевен с правно основание чл.439 ал.1 ГПК във вр.чл.124 ал.1 ГПК ,като претенцията е да се признае за установено,че ищецът не дължи на ответника сумите по изпълнителен лист от 20.10.2017г.,издаден от ПРС по ч.гр.д. №8248/2016г., които същият е осъден да заплати на кредитора „Топлофикация- Плевен“ЕАД, предмет на принудително изпълнение по изп.дело №2021*****0401055 / с кратък номер 1055/2021г./по описа на ЧСИ Т.К. ,поради погасяване по давност на вземането на вискателя по изп.дело ,в настоящото производство ответник.

Ищецът като длъжник в изпълнителното производство има интерес да установи, че не дължи сумите по изпълнителния лист.В конкретния случай правният интерес произтича от твърдението,че след издаване на изпълнителния лист срещу длъжника,вземането на вискателя е погасено по давност. Пзоваването на изтекла давност е факт,настъпил след издаване на изпълнителния лист по смисъла на чл.439 ал.2 ГПК,поради което така предявеният иск е допустим

Окръжният съд изцяло споделя изложените съображения на ПРС за отхвърляне на иска с правно основание чл.439 ГПК.

Безспорно между страните е с оглед приложеното ч.гр.д.№ 8248/2016г. по описа на ПРС,че по същото ПРС е издал заповед за изпълнение на парично задължение №5205/09.11.2016г.,с която е разпоредено длъжникът ХР. Н. АЛ. да заплати на кредитора „Топлофикация Плевен“ЕАД следните суми:5428,70 лв.-главница,представляваща стойността на доставена, но

незаплатена топлинна енергия за периода от 01.12.2003г.до 30.04.2016г., сумата 4644,84 лв.,лихва върху главницата за периода 03.02. 2004г.-02.11. 2016г.,ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението 08.11.2016г. до окончателното изплащане на вземането, както и деловодни разноски в размер на 201,48 лв.,внесена държавна такса и 180 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Няма спор,че заповедта по чл.410 ГПК е връчена лично на длъжника ХР. Н. АЛ. на 13.12.2016г., като в двуседмичния срок съгласно чл.414 ГПК / в редакцията на разпоредбата към 2016г./същият не е подал възражение и заповедта е влязла в сила на **28.12.2016г.** Въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК ,ПРС е издал изпълнителен лист № 6768/20.10.2017г.по ч.гр.д.№8248/2016г.,съгласно който ХР. Н. АЛ. е осъден да заплати на „Топлофикация- Плевен“ЕАД гр.Плевен горепосочените суми.

Безспорно между страните е ,че въз основа на така издадения изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № **2021*****0401055** по описа на ЧСИ Т.К.,рег.№ ***** и район на действие ОС Плевен.На 11.10.2021г. ЧСИ е изпратил покана за доброволно изпълнение на длъжника Х.А.,ищец в настоящото производство,съгласно която към 11. 10. 2021г. общото задължение е в размер на 14 693,44лв.С поканата за доброволно изпълнение длъжникът е уведомен,че ЧСИ е наложил запор върху МПС с рег. №*****,запор върху банкови сметки и вземания,както и запор върху трудовото му възнаграждение,насрочен е опис на движими вещи на 08.11. 2021г.

При така установената фактическа обстановка,правилни и законосъобразни са изводите на ПРС,че в конкретната хипотеза приложение намира чл.117 ал.2 ЗЗД,като цитираната норма се прилага, както когато вземането е установено със съдебно решение, така и когато е установено с влязла в сила заповед за изпълнение,поради неподадено от длъжника възражение,доколкото е налице сходство в стабилитета на изпълнителните основания,с които кредиторът се е снабдил.Въззивната инстанция споделя становището на първоинстанционния съд, че влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичане на срока за

подаване на възражение.

Трайна и непротиворечива е практиката на ВКС, че ако в преклузивния срок по чл.414 ал.1 ГПК длъжникът не подаде възражение, заповедта за изпълнение влиза в сила, ползва се със стабилитет и на практика се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, доколкото е преклудирана възможността на длъжника да оспорва фактите и обстоятелствата относими към ликвидността и изискуемостта на вземането. Длъжникът може да оспори вземането само при наличие на специалните хипотези на чл.424 ГПК или чл.439 ГПК, съответно искът по чл.424 ГПК се основава само на новооткрити обстоятелства или нови писмени доказателства, а искът по чл.439 ГПК се основа на новонастъпили факти след влизане в сила на изпълнителното основание, респ. след влизане в сила на заповедта за изпълнение. В този смисъл е определение на ВКС №956/22.12.2010г. по ч.т.д. №886/2010г., I ТО, ТК; определение на ВКС №480/27.07.2010г. по ч.гр.д. №221/2010г. ГК, IV г.о.; определение на ВКС №480/19.07.2013г. по ч.гр.д. №2566/2013г., IV г.о.; определение на ВКС №443/30.07.2015г. по ч.т.д. №1366/2015г., II т.о.

В същия смисъл е и по-новата практика на ВКС, на която се позовава въззиваемото дружество в депозирания писмен отговор. Съгласно решение на ВКС №6/21.01.2016г. по т.д. №1562/2015г., ТК, I т.о.

при всички хипотези на чл.416 ГПК, настъпва стабилитетът на заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК, а изпълнителната сила на заповедта за изпълнение по чл.418 ГПК се стабилизира окончателно, тъй като по новия процесуален ред заповедите за изпълнение влизат в сила /за разлика от несъдебните изпълнителни основания по чл.237 ГПК отм./ и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. С изтичането на срока по чл.414 ГПК и влизане в сила по реда на чл.416 ГПК на заповедта за изпълнение всяко възражение на длъжника, че вземането не съществува, е преклудирано и не може да бъде заявено с нов иск. Идентично е произнасянето на ВКС и в постановеното решение №207/31.07.2015г. по гр.д. №7030/2014, I г.о.

Съществуването на процесното вземане, по което е издадена заповедта за изпълнение в полза на „Топлофикация- Плевен“ АД не е установено със сила на присъдено нещо, но влязлата в сила заповед по реда на чл.410 ГПК

като ефект, последици и стабилитет се приравнява на вземане, установено със сила на присъдено нещо, доколкото преклудираният ефект на силата на присъдено нещо е настъпил с изтичане на срока за подаване на възражение. За да се прецени дали процесното вземане е погасено по давност следва да се приложи нормата на чл.117 ал.2 ЗЗД, съгласно която давността е 5 години. Безспорно е, че вземането на „Топлофикация-Плевен“ АД за доставена топлинна енергия представлява периодични плащания по смисъла на чл.111,б. „в“ ЗЗД, в който смисъл са и дадените разяснения в ТР на ОСГК на ВКС № 3 от 18.05.2012 г. по т.д. №3/2011г., но в конкретната хипотеза с оглед изложените по-горе съображения нормата на чл.111,б. „в“ ЗЗД за кратката тригодишна давност не намира приложение.

Съгласно чл.116,б. „в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. В мотивите към т.10 от ТР №2/26.06. 2015г. на ОСГК на ВКС по тълк.д. №2/2013г. е прието, че давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо дали прилагането му е поискано от вискателя, съгласно чл.18 ал.1 ЗЧСИ и /или е предприето по инициатива на ЧСИ, като са посочени примери за такива действия: насочването на изпълнение чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране и др. Прието е, че не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изп. дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки и т.н. В мотивите към т.10 на ТР е възприето становището, че при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ, независимо дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на ЧСИ.

В случая заповедта за изпълнение по чл.410 ГПК, съгласно чл.416 ГПК е влязла в сила на 28.12.2016г. От този момент започва да тече петгодишния давностен срок по чл.117 ал.2 ЗЗД. Наложеният от ЧСИ Т.К. на 11.10.2021г. заповест на МПС, заповест върху банкови сметки на длъжника и заповест върху трудовото му възнаграждение представляват същински изпълнителни

действия,прекъсващи давността ,съгласно дадените разяснения в т.10 от ТР №2/26.06.2015г.на ОСГТК на ВКС по тълк.д. №2/2013г. За периода от влизане в сила на заповедта- 28.12.2016г. до 11.10.2021г.,когато давността е прекъсната , не е изтекъл петгодишния давностен срок.Считано от 11.10.2021г. , съгласно чл.117 ал.1 ЗЗД е започнал да тече нов 5 годишен давностен срок,който безспорно не е изтекъл към датата на завеждане на ИМ-26.11.2021г.

По изложените съображения съдът приема,че вземането на вискателя „Топлофикация-Плевен“АД ,съгласно изп.лист №6768/20.10.2017г. ,издаден от ПРС по ч.гр.д. №8248/2016г.и образуваното въз основа на него изпълнително дело №1055/2021г.по описа на ЧСИ Т.К. не е погасено по давност. Предявеният иск с правно основание чл.439 ал.1 ГПК е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

След като е стигнал до същите правни изводи,ПРС е постановил едно правилно и законосъобразно решение,което на осн.чл.271 ГПК следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на процеса и на основание чл.78 ал.3 във вр.ал.8 ГПК въззивникът следва да заплати на въззиваемото дружество разноски за настоящата инстанция в размер на 100лв.юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Водим от горното ,Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на основание чл.271 ал.1 ГПК решението на Плевенски Районен съд №289 от 04.03.2022г.,постановено по гр.д. №7402 за 2021г.по описа на същия съд.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 във вр.ал.8 ГПК ХР. Н. АЛ.,ЕГН ***** от гр.Плевен,***** **ДА ЗАПЛАТИ** на „Топлофикация-Плевен“ЕАД,ЕИК ***** ,със седалище и адрес на управление гр.Плевен,*****, представлявано от изп.д.Й.В. деловодни разноски за въззивната инстанция в размер **на 100лв.**,юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при

условията на чл.280 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____